

პანიუმი — რიცხვი ოცდაერთი

საკვირველ ქვეყანაში საკვირაო კანონისკენ სვლა

Jeff Pippenger

2026-03-05

დანიის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლიდან ოცდამეორე მუხლამდე არსებული ისტორია იწყება და სრულდება კვირა დღის კანონის ტიპიფიკაციით. ის ფაქტი, რომ ამ ხაზის დასაწყისი და დასასრული ერთია, ავლენს ქრისტეს ნიშანს, როგორც ალფასა და ომეგას. წინასწარმეტყველურად ეს მოითხოვს, რომ მეთექვსმეტე მუხლი გასწორდეს ოცდამეორე მუხლთან. როდესაც ეს ხდება, დიდებული ქვეყნის ისტორია, როგორც მაკაბელთა ხაზით არის წარმოდგენილი, გადადის მეათედან მეთხუთმეტე მუხლამდე არსებული ისტორიის ფარგლებში.

მაკაბელები

მაკაბელთა აჯანყება წარმოადგენს იმ ოცდაორ წელს, რომელიც დაიწყო 1776 წელს და დასრულდა მაშინ, როდესაც შეერთებული შტატები 1798 წელს ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფოდ იქცა. ეს ოცდაორ რიცხვს განსაზღვრავს, როგორც ისტორიას, რომელიც უშუალოდ არის მიბმული დასასრულის ჟამს 1798 წელს, საიდანაც იწყება დანიელის მეთერთმეტე თავის მეორმოცე მუხლი.

რიცხვ ოცდაორის კავშირი 1798 წელთან მნიშვნელოვანია გამოსაკვეთად. მაკაბელთა აჯანყება, რომელიც ამერიკის რევოლუციის ტიპურ წინასახეს წარმოადგენს, ადიდებულ ქვეყნის ორივე რევოლუციას (პირდაპირ და სულიერს) აერთიანებს, როგორც იმ რევოლუციებს, რომლებმაც უარყვეს სელევკიდთა და ევროპელ მეფეთა სახელმწიფოებრივი მმართველობა, ისევე როგორც საბერძნეთისა და რომის საეკლესიო მმართველობა. ორივე ისტორიულ მოწმობაში საბერძნეთი და რომი ჩრდილოეთის მეფეს წარმოადგენდნენ.

მაკაბელთა ხაზი წარმოდგენილია ოცდამესამე მუხლში, თუმცა იგი ასახავს ისტორიას, რომელიც დაიწყო მეთხუთმეტე მუხლის პანიუმიდან 33 წლის შემდეგ და მეთექვსმეტე მუხლის პომპეუსამდე ას წელზე ოდნავ მეტი ხნით ადრე. ეს ხაზი მთავრდება ჯვრის სამსჯავროთი, სამსჯავროთი, რომელიც გრძელდებოდა ახ. წ. 70 წლამდე, თუმცა სამსჯავროს ეს პერიოდი ოცდამეორე მუხლში უბრალოდ ჯვრად არის აღნიშნული. წინასწარმეტყველურად, მაკაბელთა ხაზი, რომელიც დიდებულ ქვეყანას წარმოადგენს 1776 წლიდან, შემდეგ 1798 წელს ჰასმონეანთა დინასტიით, ხოლო შემდეგ ჰეროდთან დინასტიით — ჯვრამდე და ახ. წ. 70 წლამდე — ოცდამეორე მუხლთან სრულდება და იგი იწყება 1776 წლიდან 1798 წლამდე ოცდაორი წლით. 1776 წლიდან 1798 წლამდე ეს ოცდაორი წელიც ასევე ტიპოლოგიურად წარმოადგენს 9/11-დან 2023 წლამდე არსებულ ოცდაორ წელს, რომელიც დანიელ 10-ში ოცდაორ დღედ იყო ტიპიფიცირებული. მაკაბელთა ხაზი იწყება და მთავრდება „ოცდაორით“.

ოთხი რომაელი მმართველი

თექვსმეტიდან ოცდამეორე მუხლებამდე უშუალოდ განსაზღვრავს ოთხ რომაელ მმართველს და მუხლებში წარმოდგენილ კიდევ ერთ ხაზს გამოხატავს. მაკაბელთა ხაზი მოწესრიგებულია „გამეორებისა და გაფართოების“ პრინციპის საფუძველზე, ხოლო რომაული ხაზი მუხლებში პირდაპირ არის წარმოდგენილი. პომპეუსმა სამი დაბრკოლებიდან პირველი ორი დაიპყრო, მაშინ როცა რომი ძვ. წ. 31 წელს, აქტიუმის ბრძოლაში, ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეოთხე სამეფოდ აღზევდა. მას მოჰყვნენ იულიუს კეისარი, ავგუსტუს კეისარი და ტიბერიუს კეისარი. პომპეუსი იყო მხედართმთავარი, ხოლო უკანასკნელი სამი სიმბოლო ერთმანეთთან იმპერატორებად არის დაკავშირებული.

ოთხ მმართველთაგან უკანასკნელი კვდება ოცდამეორე მუხლში, იქ, სადაც ქრისტე ჯვარს აცვეს; ამიტომ, რომის ოთხ მმართველთაგან უკანასკნელი უნდა დავაბრუნოთ მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონისკენ. როდესაც ამას ვაკეთებთ, პომპეუსი წარმოადგენს ოთხ გზამანიშნთაგან პირველს, სადაც მეოთხე და საბოლოო გზამანიშნი შეესაბამება მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონს. მეთექვსმეტე მუხლი წარმოდგენილი იქნებოდა ტიბერიუს კეისრით, ხოლო მეოთხეთმეტე მუხლის პანიუმის ბრძოლა წარმოდგენილი იქნებოდა ავგუსტუს კეისრით; მეთერთმეტე მუხლის რაფიას ბრძოლა — იულიუს კეისრით; ამგვარად, გენერალი პომპეუსი აღინიშნება, როგორც მეათე მუხლი და 1989 წელი.

ეს განსაზღვრავს, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლის „დამალული ისტორია“ — ისტორია საბჭოთა კავშირის 1989 წლის დაშლიდან ორმოცდამეერთე მუხლის კვირადღის კანონამდე — წარმოდგენილია წინასწარმეტყველების სამი ხაზით, რომლებიც მოიძებნება იმ ისტორიაში, რომელსაც მეათედან ოცდამესამე მუხლებამდე მუხლები გამოხატავს. მაკაბელები, რომაელი მმართველები და რომის მარიონეტული ძალების სამი ბრძოლა.

ეს უკვე მესამე ჯერია, რაც თქვენთან მოვდივარ. ორი თუ სამი მოწმის პირით დამტკიცდება ყოველი სიტყვა. 2 კორინთელთა 13:1.

სამი პროქსი ომი

ათი მუხლი აღნიშნავს მეოთხე სირიული ომის დასასრულს, რომელიც მოხდა ძვ. წ. 219-დან 217 წლამდე, როდესაც ანტიოქოს III მაგნუსი (დიდი) ხელახლა მოიკრიბა ძალები მეთერთმეტე მუხლის ბრძოლის წინ, კერძოდ, რაფიის ბრძოლის წინ, რომელსაც იულიუს კეისარი განასახიერებდა. ათი მუხლი განსაზღვრავს 1989 წელს საბჭოთა კავშირის დაშლას, როგორც ორმოცე მუხლში წარმოდგენილს, და პომპეუსი შეესაბამება ამ ისტორიას. თექვსმეტი მუხლი წარმოადგენს იუდას დიდებული ქვეყნის დაპყრობას, რაც ტიპოლოგიურად მიუთითებს შეერთებულ შტატებში კვირა დღის კანონის შემოღებაზე; თუმცა პომპეუსი ასევე 1989 წელს შეესაბამება, და 1989 წელს თანამედროვე რომმა დაიპყრო თავისი პირველი დაბრკოლება, მაგრამ ამით მან ერთდროულად სულიერადაც დაიპყრო პროტესტანტული ამერიკა, როდესაც რონალდ რეიგანი აცდუნა დიდებულ ქვეყანასთან საიდუმლო ალიანსის დასამყარებლად. რომის

მეძავთან მეფის მიერ დადებული აღიანსი სულიერ მრუშობას წარმოადგენს.

1989 წელი ის დრო იყო, როდესაც რომის მეძავი იწყებს თავის სამოცდაათი წლიდან გამოსვლას, რათა იმრუშოს დედამიწის ყველა მეფესთან. პირველი მეფე არის შეერთებული შტატები 1989 წელს, რადგან შეერთებული შტატებიც წარმოდგენილია ახაბით, რომელიც ცოლად ჰყავდა იეზებელი, რომელიც ესაიას ოცდამესამეში ტვიროსის მეძავია.

და იქნება იმ დღეს, რომ ტვიროსი დავიწყებულ იქნეს სამოცდაათი წლით, ერთი მეფის დღეთა მიხედვით; და სამოცდაათი წლის დასასრულს ტვიროსი იმღერებს, როგორც მეძავი. აიღე ქნარი, მოიარე ქალაქი, შენ, დავიწყებულ მეძავო; ტკბილად დაუკარ, იმღერე მრავალი სიმღერა, რათა გაგიხსენონ. და იქნება სამოცდაათი წლის დასასრულის შემდეგ, რომ უფალი მოიხილავს ტვიროსს, და იგი დაუბრუნდება თავის გასამრჯელოს და იმეძავებს ქვეყნიერების ყველა სამეფოსთან, დედამიწის ზურგზე. ესაია 23:15–17.

მეძავი დავიწყებულ იქნა „აღსასრულის ჟამს“ 1798 წელს, როდესაც მან მიიღო თავისი მომკვდინებელი ჭრილობა, როგორც ეს წარმოდგენილია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცე მუხლში. „აღსასრულის ჟამს“, 1989 წელს, იგი იწყებს თავისი მომკვდინებელი ჭრილობის განკურნების პერიოდს იმ სამეფოსთან მრუშობით, რომელიც პირველი იქნება, ვინც მისი ხელისუფლების ნიშანს აიძულებით დაამკვიდრებს. ეს სამეფო წარმოდგენილი იყო აქაბით და საფრანგეთით, რომელმაც 538 წელს პაპობა დედამიწის ტახტზე დასვა და იყო უპირველესი სამეფო, რომელმაც მხარი დაუჭირა პაპური ძალაუფლების აღზევებას. ამ მიზეზით მათ ეწოდებათ „კათოლიკური ეკლესიის პირმო“, აგრეთვე „კათოლიკური ეკლესიის უფროსი ასული“. საფრანგეთიც და აქაბიც ორივენი მოწმობენ შეერთებული შტატების როლზე 1989 წლიდან კვირა კანონის დადგომამდე.

ესაიას ოცდამესამეში წარმოდგენილია ტვიროსის მეძავი, რომელიც ასევე არის გამოცხადების მეჩვიდმეტის მეძავი, რომლის შუბლზეც დაწერილია: „დიდი ბაბილონი“. ეს არის „დავიწყებული“ შეერთებული შტატების ისტორიისათვის, რომელიც იწყება 1798 წელს, როდესაც პაპობამ შეწყვიტა ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეხუთე სამეფოდ ყოფნა — გამოცხადების მეცამეტის ზღვის მხეცად. შემდეგ შეერთებულმა შტატებმა დაიწყო თავისი როლი, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების მეექვსე სამეფომ, გამოცხადების მეცამეტის მიწის მხეცის სახით. საბოლოოდ, შეერთებული შტატები ხდება გამოცხადების მეჩვიდმეტის ათი მეფიდან უპირველესი მეფე. „სამოცდაათი წლის“ პერიოდის სიმბოლური ისტორია, „ერთი მეფის დღეები“, წარმოადგენს იმ სამოცდაათ წელს, რომლის განმავლობაში ბაბილონი მეფობდა, როგორც ბიბლიური წინასწარმეტყველების პირველი სამეფო. ეს წინასახეობრივად გამოხატავს შეერთებული შტატების ისტორიას 1798 წლიდან კვირის კანონის დადგომამდე, სადაც ამერიკის ისტორიის გარეგანი ხაზი წარმოდგენილია რესპუბლიკური რქით, ხოლო შინაგანი ხაზი — პროტესტანტული რქით. ეს ორი რქა წარმოადგენს კონსტიტუციის გულს, რომელიც ითვალისწინებს სახელმწიფო მმართველობისა და ეკლესიური მმართველობის გამიჯვნას, და ისინი ამერიკის

მომავლის საგანია.

სამოცდაათი წელია განკუთვნილი ტვიროსის მეძავის დასავიწყებლად; შემდეგ კი, აღსასრულის დროიდან, 1989 წლიდან, ვიდრე საკვირაო კანონამდე, იგი იწყებს გალობას. მან დასაბამი მისცა ფარულ კავშირს, როცა ჩაიგდო ხელში პროტესტანტული ამერიკის რელიგია და დაანგრია სამხრეთის მეფის პოლიტიკური წყობა საბჭოთა კავშირის დაშლით. სამოცდაათი წლის პერიოდი, რომელიც სრულდება იმ ისტორიაში, სადაც ანტოქე დიდი დგას ჩვიდმეტწლიანი პერიოდის შუაგულში, რომელიც დაყოფილია ათად და შვიდად, რაც გამრავლებისას შეადგენს „სამოცდაათს“. გარეგანი ორას ორმოცდაათწლიანი პერიოდის დასაწყისში, რომელიც დასრულდა რაფიასა და პანიუმს შორის, შინაგანი დროითი წინასწარმეტყველება — ორი ათას სამასი წლისა — იწყება იმით, რომ „სამოცდაათი“ კვირაა განსაზღვრული დანიელის ხალხზე. იმ სამოცდაათი კვირის ბოლოს, ახ. წ. 34 წელს, ძველი ისრაელი სამუდამოდ გაეყარა ღმერთს, როგორც მის მიერ არჩეული აღთქმის ერი, და ღმერთმა მაშინ ქორწინებით შეიერთა თავისი ქრისტიანული სასძლო და შემდეგ უკვე წარმართებისაკენ გაიწვდიდა ხელს.

ძვ. წ. 207 წელს ანტოქე დგას „სამოცდაათის“ შუაგულში, რითაც აღნიშნავს თავისი სამეფოსთვის მინიჭებული რჩეული ერის სტატუსის დასასრულს როგორც „დიდებულ ქვეყანაში“, სადაც მან აირჩია თანამედროვე ისრაელის აღდგენა. შეერთებული შტატების, როგორც მეექვსე სამეფოს, დასასრული საკვირაო კანონთან არის ესაიას „სამოცდაათი წლის“ დასასრული. ანტოქეს ორას ორმოცდაათწლიანი ხაზი მიუთითებს შეერთებული შტატების რესპუბლიკური რქის მადლის დროის დახურვაზე, მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონამდე უშუალოდ ადრე. ორ ათას სამასი წელი, რომელიც დასრულდა მაშინ, როცა სამსჯავრო დაიწყო 1844 წლის 22 ოქტომბერს, წინასახეა იმისა, თუ როდის დაიხურება სამსჯავრო საკვირაო კანონთან. ორ ათას სამასი წელი იწყება სამოცდაათი კვირით, რომლებიც აღნიშნავს პირდაპირი ისრაელის, როგორც ღვთის რჩეული ხალხის, დასასრულს. ორ ათას სამასწლიანი მთლიანი პერიოდის დასასრული სრულდება იმით, რომ პროტესტანტული მოძრაობა მთავრდება, როგორც ადვენტური მოძრაობა, რომელიც გრძელდება საკვირაო კანონამდე. როცა 1844 წლის დახურული კარი განმეორდება, კარები დაიხურება რესპუბლიკურ რქაზე, პროტესტანტულ რქაზე და სამთავრობო მხეცზე.

ანტოქოსისთვის ათისა და შვიდის პერიოდებს შორის დგომა ნიშნავს დგომას მისი გამოსაცდელი დროის დასასრულში. გამოსაცდელი დრო მთავრდება შეერთებული შტატების მთავრობისთვის, რომელიც მიწის მხეცია, კვირა დღის კანონის დროს, ხოლო რესპუბლიკური რქის გამოსაცდელი დრო კვირა დღის კანონამდე მთავრდება.

იესომ უთხრა მას: მე არ გეუბნები — შვიდჯერამდე, არამედ — სამოცდაათჯერ შვიდამდე. მათე 18:22.

გამოთქმა „სამოცდაათჯერ შვიდი“ ბიბლიაში ერთადერთი ადგილია, სადაც რიცხვები ამგვარი ნამრავლით არის გამოხატული. „სამოცდაათჯერ შვიდი“ არის ის ოთხას ოთხმოცდაათი წელი, რომელიც დანიელის ხალხისთვის იყო „დადგენილი“. ეს არის

სამოცდაათი შვიდეული, რომელიც იწყებს ორ ათას სამასს, და იმავე საწყისი წერტილიდან ორას ორმოცდაათი წლის დასასრულს ანტიოქე მოდის ათისა და შვიდის შუაში. იქ ანტიოქე დიდი თავის ადგილს იკავებს თავისი ისტორიის უკანასკნელ მოქმედებებში, დიდი ბრძოლის წმინდა დრამაში.

1844 წლის დახურული კარი წარმოადგენს საკვირაო კანონის დახურულ კარს, და მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონამდე შვიდწლიანი პერიოდი იწყება ანტიოქოსით, რომელიც მისი სამეფოს დასასრულს აღნიშნავს; შემდეგ კი მისი სამეფო შვიდი წლის დასასრულს სრულდება. შვიდწლიანი პერიოდი წარმოადგენს მხეცის ხატის გამოცდის დროს, და ეს პერიოდი იწყება 321 წლის პირველი საკვირაო კანონით. პირველ საკვირაო კანონამდე, რომელიც უკანასკნელი საკვირაო კანონის ტიპს წარმოადგენს, არის ათწლიანი პერიოდი, რომელიც ედიქტით იწყება. 313 წლის „ედიქტით“ ათი წლით წარმოდგენილი გამოცდა იწყება; შემდეგ ანტიოქოსი იღებს პირველ საკვირაო კანონს და რესპუბლიკური რქის გამოსაცდელი ვადა სრულდება. შვიდი წლის დასასრულს მოდის პანიუმის და საკვირაო კანონი, რის შედეგადაც 330 წელს წარმოიშობა აღმოსავლეთისა და დასავლეთის გაყოფა.

პომპეუსი

თექვსმეტე მუხლში პომპეუსმა დაიპყრო დიდებული ქვეყანა, მაგრამ მვ. წ. 65-დან 63 წლამდე არსებული ორწლიანი პერიოდის განმავლობაში პომპეუსმა, დანიელის მერვე თავისა და მეცხრე მუხლის აღსრულებით, ფაქტობრივად დაიპყრო „აღმოსავლეთი“ და „[დიდებული] ქვეყანა“, რითაც წინასახავდა ორმაგ დაპყრობას მეორმოცე მუხლსა და 1989 წელს.

წარმართული რომისათვის მესამე დაბრკოლებას აღასრულებდა ავგუსტუს კეისარი, რომელიც ცნობილია იმით, რომ ჩამოაყალიბა პირველი ოფიციალური რომაული ტრიუმვირატი, რაც რომში პირველ ოფიციალურ სამმაგ კავშირს წარმოადგენდა. რომაელ მმართველთა მესამე გზისნიშანთან სწორედ იქ არის სამმაგი კავშირი ოფიციალურად აღნიშნული რომის ისტორიაში. მეთექვსმეტე მუხლში, კვირადღის კანონთან, დამყარდება გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირი, და შემდეგ ბოროტების ფრინველი კვლავ თავის ადგილზე, შინყარში, დადგინდება, როგორც ეს ზაქარიას მიერ არის გადმოცემული.

ავგუსტუს კეისარმა ჩამოაყალიბა პირველი ოფიციალური რომაული ტრიუმვირატი, თუმცა ისტორიკოსები მას მეორე ტრიუმვირატს უწოდებენ, რადგან იულიუს კეისარმაც ჩამოაყალიბა ტრიუმვირატი, მაგრამ იგი რომის მთავრობის ოფიციალური ტრიუმვირატი არ ყოფილა. იულიუსისა და ავგუსტუს კეისრის ურთიერთმიმართება, როგორც გველეშაპის, მხეცისა და ცრუ წინასწარმეტყველის სამმაგი კავშირის სიმბოლო უახლოეს მომავალში მისაღებ საკვირაო კანონთან მიმართებით, ტიპოლოგიურად არის წარმოდგენილი იმგვარად, რომ იულიუსი დგას საკვირაო კანონმდებლობის აღსასრულებლად მიმართული მოძრაობის დასაწყისში, ხოლო ავგუსტუსი — დასასრულში. ეს წინასწარმეტყველური კავშირი ასევე წარმოდგენილია 67 წელს ცესტიუსის ალყით, რომელსაც შემდგომ ტიტუსის ალყა მოჰყვა. იულიუსი არის

ცესტიუსი, ხოლო ავგუსტუსი — ტიტუსი. იულიუსი და ავგუსტუსი წარმოადგენენ სამმაგ კავშირს, ხოლო ცესტიუსი და ტიტუსი — ალყას.

კვირის კანონისთვის მოძრაობის დასაწყების პერიოდი, წინასწარმეტყველურად 313 წელს, მილანის ედიქტთან არის დაკავშირებული. შემდეგ, 321 წელს, ჩვიდმეტწლიანი პერიოდის შუა წერტილში, ჩნდება პირველი კვირის კანონი. სამეფოს აღმოსავლეთად და დასავლეთად გაყოფის მესამე საფეხური, რომელიც შეერთებულ შტატებში იმ დაყოფას განასახიერებს, რომლებიც იღებენ და რომლებიც არ იღებენ მხეცის ნიშანს ან ღმერთის ბეჭედს, იყო 330 წელი. არსებობს კვირის კანონების მთელი რიგი, რომელსაც მივყავართ ერთ კვირის კანონამდე; ხოლო 321 წელი წარმოადგენს პირველ კვირის კანონს, რომელსაც მიჰყავს 330 წლის უკანასკნელ კვირის კანონამდე.

ანტიოქოსის ორას ორმოცდაათი წლისგან განსხვავებით, ნერონის ორას ორმოცდაათი წელი განსაზღვრავს რვაწლიან პერიოდს, პირველი საკვირაო კანონის შუა წერტილს, და შემდეგ ცხრაწლიან პერიოდს. ხაზზე ხაზი, ანტიოქოსი და ნერონი განსაზღვრავენ ორ პერიოდს, რომლებიც სამი საგუშაგო ნიშნით არის წარმოდგენილი. ორივე ხაზში პირველი და უკანასკნელი საგუშაგო ნიშნები ერთნაირია: დასაწყისში გამოცემული ედიქტი, რომელიც ქორწინებით აღინიშნა და განქორწინებით დასრულდა, და ბრძოლა ჩრდილოეთის მეფესა და სამხრეთის მეფეს შორის დასაწყისშიც და დასასრულშიც. შუაში მდებარე 321 წლის პირველი საკვირაო კანონი უნდა იყოს ადგილი, სადაც ანტიოქოსი დგას. იგი დგას გამოცდის პროცესის დასასრულს, რომელიც ათი წლით არის წარმოდგენილი, და ეს გამოცდის პროცესი ანტიოქოსს ამჟღავნებს როგორც მერვეს, რომელიც შვიდთაგანია, როდესაც იგი ქმნის მხეცის ხატებას, რომელიც არის მერვე და შვიდთაგანი. ამავე დროს ას ორმოცდაათი ათასი გადიან გამოცდის პროცესს და გარდაიქმნებიან მეშვიდე, ლაოდიკიის ეკლესიიდან მერვე, ფილადელფიის ეკლესიად.

პირველი კვირა-დღის კანონის დროს მხეცის ხატის აღმართვა იწყება და სრულდება გამოცხადების წიგნის მეცამეტე თავის, მეთერთმეტე მუხლის კვირა-დღის კანონით — მუხლით, რომელიც უპირისპირებს შეერთებული შტატების დასაწყისს, როგორც კრავისას, მის დასასრულს, როგორც გველეშაპისას. ცამეტი აჯანყების სიმბოლოა, და აჯანყების სიმბოლო მეთერთმეტე მუხლის კონტექსტში — და შეერთებული შტატების გველეშაპივით მეტყველების კონტექსტში — არის მხეცის ნიშანი; ხოლო მათი სიმბოლო, რომელთაც ღმერთის ბეჭედი აქვთ, არის რიცხვი თერთმეტი. გამოცხადების წიგნი 13:11 მიუთითებს იმათ გამიჯვნაზე, ვინც მიიღებს მხეცის ნიშანს ან ღმერთის ბეჭედს, კვირა-დღის კანონის დროს, როდესაც შეერთებული შტატები გველეშაპივით მეტყველებს.

მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს აქვს განსაზღვრული ნიშნები, რომლებიც მის მოსვლას აღნიშნავს და ამავე დროს მის დასასრულსაც განასახიერებს. ნოედან საყვირთა დღესასწაულამდე ღმერთი არასოდეს იცვლება; იგი ყოველთვის წინასწარ აცხადებს გამოცდის პერიოდს მის დადგომამდე. მისი განცხადებები მის წინასწარმეტყველურ სიტყვაში მოიპოვება. ადვენტიტთა უმეტესობამ (ვვარაუდობ) არ იცის, რომ იერუსალიმის განადგურებისას ორი ალყა იყო, ან რომ საბოლოო განადგურების დღე

წლის იმავე დღეს დაემთხვა, როდესაც ნაბუქოდონოსორმა პირველად—ალფა ჟამში—დაანგრია იერუსალიმი და ტაძარი. მათ ასევე შეიძლება არ იცოდნენ, რომ ალყები წმინდა დღესასწაულებზე დაიწყო და წმინდა დღესასწაულზე დასრულდა, ან რომ ალყის პერიოდი სამ-ნახევარი წელი იყო. თუ მათ ეს ფაქტები არ იციან, მაშინ ნაკლებად სავარაუდოა, რომ დაინახავენ, როგორ აღნიშნავს იულიუს კეისარი მხედის ხატის გამოცდის ჟამის დასაწყისს მის ყველაზე სრულყოფილ წარმოდგენაში. „სრულყოფილ წარმოდგენაში“ ვგულისხმობ მის საბოლოო აღსრულებას.

იგივე პერიოდი წარმოდგენილია 1888 წლიდან საკვირაო კანონამდე, და შემდეგ კვლავ 9/11-დან საკვირაო კანონამდე, მაგრამ მხედის ხატის დადგინების წინასწარმეტყველური პერიოდის სრული აღსრულება, რომელიც წარმოდგენილია კონსტანტინე დიდით 313 წლიდან 330 წლამდე პერიოდში, იწყება მერვე პრეზიდენტის პრეზიდენტობის დროს, დროის დასასრულის შემდეგ 1989 წლიდან.

პირველი კვირა დღის კანონიდან შაბათისა და კვირა დღის შესახებ გამოცდის პერიოდი ვითარდება იმ ხანაში, რომელიც წარმოდგენილია ანტიოქეს შვიდი წლით. ანტიოქეს ხაზის შვიდი წელი, გამრავლებული ნერონის ხაზის ცხრა წელზე, უდრის სამოცდასამს, და ძვ. წ. 63 წელს პომპეუსმა დაიპყრო დიდებული ქვეყანა დანიელის მეთერთმეტე თავის მეთექვსმეტე მუხლის აღსრულებაში. კვირა დღის კანონის დროს ცხრა მეფე აღიარებს შეერთებულ შტატებს, როგორც ათი მეფის უმაღლეს მეფეს, რომლებიც თანხმდებიან თავიანთი სამეფო მისცენ ტვიროსის მეძავს, რომელმაც შემდეგ მრუმობა უნდა ჩაიდინოს დედამიწის ყველა მეფესთან.

ათი ქალწულის იგავის წინასწარმეტყველურ სტრუქტურასთან შეთანხმებით, მხედისა და ცრუ წინასწარმეტყველის ქორწინება 1989 წელს აღსრულდა, ხოლო კვირის კანონის დროს ეს ქორწინება საბოლოოდ სრულდება. ამ ისტორიის ფრაქტალია ცოცხალთა სამსჯავროს პერიოდი, რომელიც 2001 წელს, 9/11-ზე, დაიწყო. იმ მომენტიდან კვირის კანონამდე — მხედის ხატის გამოცდის ჟამამდე, რომელიც ასევე არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის ჟამი — სამსჯავრო აღსრულება ღვთის აღთქმის ხალხზე და იმ ქვეყანაზე, სადაც ისინი ცხოვრობდნენ აბრაამის აღთქმის წინასწარმეტყველების აღსრულებით. იმ პერიოდში ლაოდიკეელი მეშვიდე დღის ადვენტისტური ეკლესია განისჯება, ხოლო შემდეგ ისინი, ვინც თავს ქალწულებად აღიარებენ, განისჯებიან. ამგვარად, პროტესტანტული რქა განისჯება, და იგი განისჯება იმ პერიოდში, როცა თავდაპირველად რესპუბლიკური რქის დემოკრატიული პარტია განისჯებოდა 2024 წლამდე, როცა ახლა რესპუბლიკური რქის რესპუბლიკელთა სამსჯავრო მიმდინარეობს. კონსტიტუციური მთავრობა არის ის მხეცი, რომელსაც ორი რქა ატარებს და რომელიც კვირის კანონზე განისჯება.

1989 წლიდან კვირის კანონამდე წარმოდგენილია ფრაქტალი 9/11-დან კვირის კანონამდე, მაგრამ მხედის ხატის დადგმის სრული აღსრულება არის მერვე პრეზიდენტში, რომელიც შვიდთაგან არის. ნერონის ჩვიდმეტი წელი წარმოადგენს 9/11-დან კვირის კანონამდე ისტორიის ფრაქტალს. ანტიოქეს ჩვიდმეტი წელიც იგივეა. რეიგანისა და საიდუმლო კავშირის ქორწინება სრულდება ღია კავშირით მერვე პრეზიდენტების ვადის დროს. ალფასა და ომეგას ქორწინებათაგან პირველი

პატრიოტთა აქტით იქნა სიმბოლიზებული 2001 წელს, როცა ინგლისური სამართალი რომაულ სამართლად შეიცვალა. მილანის ედიქტის ქორწინება აღნიშნავს მხეცის ხატის დადგმის სრული აღსრულების დასაწყისს. მისი სტრუქტურა დაფუძნებულია ათი ქალწულის ქორწინების სტრუქტურაზე და წარმოადგენს ყალბ ქორწინებას, რომელიც ჭეშმარიტი ქორწინების მიმდინარეობისას ხდება.

მხეცის ხატის გამოცდის ჟამი წარმოადგენს იმ „გამოცდას“, რომელიც უნდა გავიაროთ, ვიდრე „დავიბეჭდებოდეთ“. პირველად ღვთის სახლს მიეგება მსჯავრი, ხოლო შემდეგ, საკვირაო კანონის დროს, მსჯავრი მიეგებათ მათ, ვინც ღვთის სახლის გარეთ არიან. საბოლოო სამსჯავროს პერიოდი, როგორც ღვთის სახლში, ისე შემდგომ დიდ სიმრავლეში, იწყება პირველი საკვირაო კანონით. შეერთებულ შტატებში იქნება პირველი საკვირაო კანონი, რომელიც აღნიშნავს მხეცის ხატის გამოცდის პერიოდის სრულყოფილი და საბოლოო აღსრულების დასაწყისს, და რომელიც შემდგომ სრულდება იმ საკვირაო კანონით, რომელიც აღასრულებს გამოცხადების 13:11-ს. ეს საკვირაო კანონი არის უკანასკნელი საკვირაო კანონი დიდებულ ქვეყანაში. დიდებულ ქვეყანაში უკანასკნელი საკვირაო კანონი არის პირველი საკვირაო კანონი ქვეყნიერებაში, რაც აღნიშნავს მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს მთელი ქვეყნიერებისთვის. ქვეყნიერების გამოცდის ჟამი იწყება შეერთებულ შტატებში საკვირაო კანონით, მეცამეტე თავის მეთერთმეტე მუხლში. როდესაც შეერთებული შტატები მოახლოებულ საკვირაო კანონში დრაკონივით „ილაპარაკებს“, ამ თავის მეთორმეტე და მომდევნო მუხლები წარმოადგენს ქვეყნიერებრივი მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს.

ამ მიზეზით, მნიშვნელოვანია დავინახოთ ნერონის ორას ორმოცდაათწლიანი წინასწარმეტყველება, რომელიც სრულდება იმ ჩვიდმეტი წლით, რომლებიც იწყება 313 წლის ედიქტით, რასაც მოსდევს პირველი საკვირაო კანონი 321 წელს, შემდეგ კი აღმოსავლეთისა და დასავლეთის გაყოფა 330 წელს. ნერონის ხაზის სამი საფეხური დევნას ეხება; ნერო დევნის სიმბოლოა, ხოლო 250-წლიანი პერიოდი წარმოადგენს სმირნის ეკლესიას, რომელიც დასრულდა 313 წელს, როდესაც კომპრომისის ეკლესია მოვიდა. მესამე საფეხური სამეფოს დასასრულს აღნიშნავს, ამიტომ, როდესაც ეს შეერთებულ შტატებს მიესადაგება, იგი წარმოადგენს საკვირაო კანონს და მეექვსე სამეფოდან მეშვიდე და მერვე სამეფოებზე გადასვლას. როდესაც ეს მსოფლიოს მიესადაგება, მესამე waymark არის ადამიანთა გამოცდის ვადის დასრულება, რაც წინასწარ იყო ნაჩვენები შეერთებული შტატებისთვის გამოცდის ვადის დასრულებით, მსოფლიოს გამოცდის პერიოდის დასაწყისში, მხეცის ხატის შესახებ.

ამიტომ ავგუსტუს კეისარი, ოთხი რომაელი მმართველიდან მესამე, რომელნიც საკვირაო კანონისკენ მიჰყავთ, და რომელიც ოცდამეორე მუხლში ჯვრით არის წარმოდგენილი, შეიძლება ჯვარს წარმოადგენდეს, მიუხედავად იმისა, რომ მას უნდა მოჰყვეს ტიბერიასი, რომელიც ასევე ჯვარს წარმოადგენს. მხეცის ხატის გამოცდის პერიოდი ორმაგი გამოცდაა, რომელიც პირველად მიწას გამოსცდის და შემდეგ ზღვას. მიწა შეერთებული შტატებია, ხოლო ზღვა — მსოფლიო.

მხეცის ხატის გამოცდა ნიშნების გაორმაგებას წარმოშობს; სადაც მეორე პერიოდის ალფა ამავე დროს პირველი პერიოდის ომეგა არის. 321 იყო წინასწარმეტყველური

ისტორიის პირველი საკვირაო კანონი, და იმ ჩვიდმეტ წელში, რომლებიც განსაზღვრავს მხეცის ხატის გამოცდის ჟამს, 321 არის პირველი საკვირაო კანონი შეერთებულ შტატებში, რომელიც მიდის მხეცის ხატის გამოცდის ჟამის ომეგა-საკვირაო კანონამდე დიდებულ ქვეყანაში. თუმცა 321 ასევე არის პირველი საკვირაო კანონი მთელი მსოფლიოსათვის, ამიტომ 321 წელი აღნიშნავს როგორც დასაწყისის, ისე დასასრულის შუა წერტილს მხეცის ხატის გამოცდის ჟამში. 313 არის დასაწყისი, და დასაწყისი არის ედიქტი, რომელიც საკვირაო კანონის სახესახეობას წარმოადგენს. ნერონის ჩვიდმეტი წელი განსაზღვრავს მზარდი სიმკაცრის საკვირაო კანონების პერიოდს ადამიანური გამოცდის ვადის დახურვამდე.

ედიქტი წარმოადგენს პირველი კვირადღის კანონის ტიპს, რომელსაც მიჰყავს მადლის ვადის დახურვამდე. პომპეუსმა მეთექვსმეტე მუხლში დაიპყრო იუდა, რითაც განასახიერა კვირადღის კანონი, ხოლო იულიუს კეისარმა ჩამოაყალიბა პირველი ტრიუმვირატი; მიუხედავად იმისა, რომ იგი არაოფიციალური სამმაგი კავშირი იყო, ისტორიკოსები მაინც აღნიშნავენ მას როგორც პირველს. იულიუს კეისრის მიერ კვირადღის კანონის სამმაგი კავშირის განსახიერებამ წინასწარ წარმოადგინა ავგუსტუს კეისრის ოფიციალური ტრიუმვირატი, რომელსაც ჯვარცმის დროს ტიბერიუსი მოჰყვა. ოთხივე რომაელი მმართველი განასახიერებს კვირადღის კანონს, ისევე როგორც ნერონის ჩვიდმეტი წლის სამივე საფეხური.

პომპეუსი შეესაბამება 1989 წელს; იულიუსი შეესაბამება მეთერთმეტე მუხლს; ავგუსტუსი შეესაბამება მეთხუთმეტე მუხლს, ხოლო ტიბერიუსი — მეთექვსმეტე მუხლს. მუხლებში იულიუსის ამბავი მოიცავს მის ლაშქრობას ეგვიპტეში და კლეოპატრას. ეს ისტორია მარკუს ანტონიუსის მიერ მეორდება. მარკუს ანტონიუსი იულიუს კეისრის მთავარი სარდალი იყო იმ დროს, როდესაც იულიუსი ოცდასამი დანის ჭრილობით მოკლეს. ოცდასამი წარმოადგენს საკვირაო კანონს, და იულიუსის სიკვდილი 23 ჭრილობით არის სამეფოს დასასრული საკვირაო კანონის დროს. შემდეგ მარკუს ანტონიუსმა, ავგუსტუს კეისარმა და მარკუს ლეპიდასმა მისი სიკვდილის სანაცვლოდ შურის საძიებლად ჩამოაყალიბეს პირველი ოფიციალური ტრიუმვირატი. ამ სამმაგ ძალათაგან ერთ-ერთი, მარკუს ანტონიუსი, აპირებდა, გაემეორებინა იულიუსის შეხვედრა ეგვიპტესთან და კლეოპატრასთან.

იქნება იგი იულიუსი თუ მარკ ანტონი, ორივენი რომის სიმბოლოები არიან, ხოლო კლეოპატრა ეგვიპტისა და საბერძნეთის სიმბოლო იყო. იგი ეგვიპტეში ბერძნულ მმართველობას განასახიერებდა; ორივე დრაკონის სიმბოლოა, მაშინ როცა იულიუსი და მარკ ანტონი მხეცის სიმბოლოები არიან. როგორც ამ ურთიერთობაში ქალი, კლეოპატრა ეკლესია იყო, რითაც იულიუსი და მარკ ანტონი სახელმწიფოს წარმოადგენდნენ. კლეოპატრა განასახიერებს ქალს, რომელიც ორჯერ არის განშორებული თავის სამეფო რომაელ საყვარლებს: პირველად 1798 წელს და შემდეგ გამოცდის ვადის დახურვისას, როდესაც იგი თავის დასასრულს მიაღწევს და შემწე არ ეყოლება. მისი საბოლოო დაღუპვა ხდება აქტიუმის ბრძოლაში ძვ. წ. 31 წელს. აქტიუმის ბრძოლაში გამარჯვებული იყო ავგუსტუს კეისარი; ამგვარად ვხედავთ, რომ პომპეუსი ეგვიპტეში დაიღუპა, იულიუსს კლეოპატრასთან შეხვედრა ჰქონდა

ეგვიპტეში, რაც მარკ ანტონის ისტორიაში განმეორდა, და შემდეგ ავგუსტუს კეისარმა აქტიუმი დაასრულა ეს ურთიერთობა. აქტიუმი საკვირაო კანონს აღნიშნავს, რადგან სწორედ აქტიუმის ბრძოლაში რომისთვის მესამე დაბრკოლება იქნა აღებული, და იმპერიულმა წარმართულმა რომმა დაიწყო მმართველობა სამას სამოც წელს განმავლობაში, დანიელის 11:24-ის აღსრულებით.

პომპეუსმა პირველი ორი დაბრკოლება წაიღო, ხოლო ავგუსტუსმა — მესამე.

და ერთ-ერთ მათგანთაგან გამოვიდა პატარა რქა, რომელიც მეტად დიდად განდიდდა სამხრეთისკენ, აღმოსავლეთისკენ და მშვენიერი ქვეყნისკენ. დანიელი 8:9.

პომპეუსი არის 1989 წელი, სამი პოლიტიკური ძალის პირველი სასაზღვრო ნიშანი, რომლებიც თანამედროვე რომმა უნდა დაძლიოს, როდესაც მისი სასიკვდილო ჭრილობა იკურნება. საბჭოთა კავშირი, რომელსაც მოჰყვება შეერთებული შტატები და აგრეთვე გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია დანიელის მეთერთმეტე თავის ორმოცდამეერთე მუხლში. პაპური ძალის ბრძოლა არის პოლიტიკური და რელიგიური, ხოლო წინასწარმეტყველურად შეერთებული შტატების რელიგიური ძალა დაიპყრო მაშინ, როდესაც რეიგანისა და პაპ იოანე პავლე II-ის ფარული ალიანსი განხორციელდა. პაპობის სამიზნე მოიცავს სამ პოლიტიკურ დაბრკოლებას და სამ რელიგიურ ძალას. 1989 წელს სამი პოლიტიკური ძალიდან ერთი წაიშალა; პროტესტანტიზმიც, როგორც თვით ის სიტყვა, რომელიც რომის წინააღმდეგ პროტესტს ნიშნავს, იმავე ისტორიაში შეერთებული შტატების პრეზიდენტის მიერ ასევე წაიშალა. სამი პოლიტიკური ძალაა საბჭოთა კავშირი, შეერთებული შტატები და გაერთიანებული ერების ორგანიზაცია, ხოლო რელიგიური სამიზნეებია პროტესტანტიზმი, დრაკონის სხვადასხვა რელიგიებთან ერთად, რომლებიც ყოველივე სულიერიზმად მიიჩნევა. სამი რელიგია, რომლებსაც მსოფლიო არმაგედონამდე მიჰყავთ, არის განდგომილი პროტესტანტიზმი, კათოლიციზმი და სულიერიზმი; ხოლო პაპური ძალის შინაგანი ბრძოლები მათ ეკლესიაში კონსერვატიულ და ლიბერალურ იდეოლოგიას შორის, მართლმადიდებელი კათოლიციზმის განხეთქილებებთან ერთად, წარმოადგენს რელიგიურ დაბრკოლებას, და დანარჩენი ორი რელიგიური დაბრკოლება, რომლებიც კათოლიციზმმა უნდა დაძლიოს, არის განდგომილი პროტესტანტიზმი და სულიერიზმი. პროტესტანტიზმი 1989 წელს წაიშალა.

თუ კათოლიციზმის შინაგანი ბრძოლები, როგორც ისინი წარმოდგენილია ფატიმას გზავნილებიდან წარმოშობილ სხვადასხვა კათოლიკურ წინასწარმეტყველებებში, განცალკევდება მის მცდელობათაგან, დაძლიოს მისი საკუთარი რელიგიის გარეთ არსებული რელიგიური ძალები, მაშინ მისი ალფა გამარჯვება პროტესტანტიზმზე იყო რეიგანის საიდუმლო ალიანსი, ხოლო მისი ომეგა გამარჯვება — 2025 წლის ღია ალიანსი. მისი ბრძოლები მართლმადიდებელ ეკლესიებთანაც წარმოდგენილია 1989 წლის საწყისი გამარჯვებიდან პანიუმში საბოლოო გამარჯვებამდე.

პომპეუსი შესაბამისობაშია 1989 წელთან, და მისი ორი გამარჯვება „აღმოსავლეთსა და მშვენიერ ქვეყანაზე“, როგორც დანიელი განსაზღვრავს მათ მერვე თავში და მეცხრე მუხლში, წარმოადგენს პაპობის სულიერ და პოლიტიკურ გამარჯვებას ყოფილი საბჭოთა კავშირის წინააღმდეგ, და ამას თან ახლავს სულიერი გამარჯვება აღიარებითი პროტესტანტიზმის დიდებულ მიწაზე. იულიუს კეისარი დამარცხდება რაფიაში, როგორც ანტიოქე III დამარცხდა, და როგორც ზელენსკი დამარცხდება. იულიუსი არის მეჩვიდმეტე-მეცხრამეტე მუხლების საგანი, შემდეგ კი ავგუსტუს კეისარი აღდგება, როგორც ხარკის ამკრეფი. ტიბერიუს კეისარი მეფობს ჯვარცმის დროს, ამიტომ ტიბერიუსი მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონია.

ეს უთანაბრებს ავგუსტუსს მეთხუთმეტე მუხლის პანიუმთან, ხოლო მეთერთმეტე მუხლის რაფიის ბრძოლას — იულიუსს. პანიუმის ბრძოლა არის მესამე მსოფლიო ომი, რომელიც მეთექვსმეტე მუხლის საკვირაო კანონის წინ იწყება, მაგრამ შემდეგ აქტიუმის ბრძოლად გარდაიქმნება. პანიუმი იყო ხმელეთის ბრძოლა (შეერთებული შტატები), ხოლო აქტიუმი — ზღვის ბრძოლა (მსოფლიო). ავგუსტუსი პანიუმთან წარმოდგენილია ოთხი რომაელი მმართველის ხაზში, ხოლო აქტიუმთან იგი იყო ფაქტობრივი წინამძღოლი. პანიუმთან ანტიოქოსი შეეხო ეგვიპტეს, რომელიც რომთან იყო მოკავშირეობაში, ხოლო აქტიუმთან ავგუსტუსი შეეხო ეგვიპტეს (კლეოპატრას), რომელიც რომთან (მარკ ანტონიუსთან) იყო მოკავშირეობაში. ეს ნიშნავს, რომ პომპეუსი წარმოადგენს მეორმოცე მუხლს 1989 წლამდე, ხოლო ტიბერიუსი წარმოადგენს ორმოცდამეერთე მუხლის საკვირაო კანონს. იულიუს კეისარი მოვიდა 2014 წელს, როდესაც დაიწყო უკრაინის ომი, როგორც ამის ტიპად ძვ. წ. 217 წლის რაფიის ბრძოლა იყო წარმოდგენილი.

ეს მიუთითებს, რომ მუხლები ჩვიდმეტიდან ოცდაორამდე იწყება 1989 წელს და მთავრდება კვირა დღის კანონთან, და ამგვარად წარმოადგენს იმ ისტორიას, რომელიც შეესაბამება ორმოცე მუხლის „ფარულ ისტორიას“. მაკაბელთა წინასწარმეტყველური ხაზიც სწორედ იმავე „ფარულ ისტორიას“ შეესაბამება. რომაელ მმართველთა ხაზი მიუთითებს თანამედროვე რომზე, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავის მხეცზე, ხოლო მაკაბელთა ხაზი აღწერს დიდებულ ქვეყანას, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავის ცრუ წინასწარმეტყველს. სამი ბრძოლის ხაზი მიუთითებს სამხრეთის მეფეზე გამარჯვებას, გამოცხადების მეთექვსმეტე თავის გველეშაპს.

ეს სამი ხაზი წარმოადგენს იმ სამ ძალას, რომელნიც მსოფლიოს არმაგედონისაკენ მიჰყავთ, და ისინი ორმოცე მუხლში წარმოდგენილნი არიან როგორც სამხრეთის მეფე, დრაკონი, ჩრდილოეთის მეფე, მხეცი, ხოლო ეტლები, მხედრები და ხომალდები არიან ცრუ წინასწარმეტყველი. მეათე მუხლიდან ოცდამესამემდე არსებული ეს სამი ხაზი წარმოადგენს სამ ძალას ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიაში, რომლებიც არც მეტნი არიან და არც ნაკლებნი, თუ არა ორმოცე მუხლის ღია ისტორიაში წარმოდგენილი სამი საგნის მიმდინარე ილუსტრაცია.

პირველი მუხლი

პირველი ოთხი მუხლი „აღსასრულის ჟამს“ 1989 წელს განსაზღვრავს, აგრეთვე შეერთებული შტატების რვა პრეზიდენტს იმ საწყისი წერტილიდან, და დასასრულს — საბოლოო და ბევრად უფრო მდიდარ მერვე პრეზიდენტს. მეოთხე მუხლში ეს მეფე ხდება მსოფლიოს მეფე, როგორც ეს წარმოდგენილია ალექსანდრე დიდი, მეფე ახაბით, გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის ათი მეფით, ფსალმუნის ოთხმოცდამესამე ფსალმუნის ათი ტომით, და იმ ათი ერით, რომლებიც წარმოდგენილია როგორც მსოფლიოს სიმბოლო ღვთის აღთქმის სრულიად პირველ საფეხურზე აბრამთან დაბადების 15:18–21-ში.

პირველიდან მეოთხე მუხლებამდე წარმოდგენილია 1989 წლის ისტორია იმ სამმაგ კავშირზე, რომელიც კვირა კანონის დროს, ორმოცდამეერთე მუხლშია აღწერილი; ამიტომაც ისინი შეესაბამება ოთხ რომაელ მმართველს, მაკაბელთა ხაზს და მეთექვსმეტე მუხლებამდე აღწერილ სამ ბრძოლას, რომლებიც ერთად შეადგენენ ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიას.

მეხუთედან მეცხრე მუხლებამდე წარმოდგენილია წინასწარმეტყველური ხაზი, რომელიც სრულყოფილად ასახავს 538-დან 1798 წლამდე არსებულ ისტორიას და იძლევა ისტორიულსა და წინასწარმეტყველურ ლოგიკას, რათა გაგებულ იქნეს ორმოცე მუხლში აღნიშნული აღსასრულის ჟამის მნიშვნელობა. ეს ლოგიკა განმარტავს მეთექვსმეტე მუხლს, როგორც მეხუთედან მეცხრე მუხლებში აღწერილი ისტორიის საპასუხო შურისგებას, და ამით განსაზღვრავს 1989 წლის ლოგიკას. ეს ნიშნავს, რომ დანიელის მეთერთმეტე თავის პირველიდან ოცდამესამე მუხლებამდე მონაკვეთი წარმოადგენს ხუთ წინასწარმეტყველურ ხაზს, რომლებიც თანხვედრილია ორმოცე მუხლის დაფარულ ისტორიასთან. პირველი ოთხი მუხლი შეეხება ტრამპს, მერვე პრეზიდენტს, რომელიც არის იმ შვიდთაგანი და რომელსაც განწესებული აქვს გახდეს ათი მეფის მეფე გამოცხადების მეჩვიდმეტე თავის მეშვიდე სამეფოში.

მეხუთედან მეთექვსმეტე მუხლებამდე განსაზღვრულია ისტორია, რომელსაც მივყავართ 1798 წლამდე და იქიდან 1989 წლამდე, რაც არის ორმოცე მუხლის ისტორია. მეთექვსმეტე მუხლებამდე განსაზღვრულია სამი მარიონეტული ომის ისტორია, რომელთაგან პირველი 1989 წელს დაიწყო, მეორე — 2014 წელს; შემდეგ უმდიდრესი პრეზიდენტი აღდგა 2015 წელს. ეს უმდიდრესი პრეზიდენტი მოიკლა 2020 წელს, ხოლო 2022 წელს რაფიის ომი გამწვავდა; შემდეგ უმდიდრესი პრეზიდენტი დაბრუნდა 2024 წელს, და 2025 წელს მხეცის თავიც და მხეცის ხატის თავიც ორივე ინაუგურირებულ იქნა.

ამ საკითხებს მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.